

„Jó oka van annak, hogy Armentrout mindig az egyik kedvenc íróm lesz.
Soha nem okoz csalódást.” – Jay Crownover, bestsellerszerző

STAY

maradj velem

with me

fine
selection

J. L. ARMENTROUT

A #1 NEW YORK TIMES *bestseller* Légy mellettem *folytatása!*

J. L. ARMENTROUT

STAY

m a r a d j v e l e m

with me

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Mint mindig, most is az olvasóknak.
Mert ha ti nem vagytok, ezt a történetet sem tarthatnátok
most a kezetekben.*

1. FEJEZET

A SZEXI PASIK BANDÁJA KÖRÜLVETT.
Sokan úgy hitték, a Szexi Pasik Bandája csak mítosz, a campuson terjedő legenda, mint a bálkirálynő, aki olyat trippelt LSD-n, vagy annyira túltolta a cracket, hogy kivetette magát a koli egyik emeleti ablakán. Ezt a sztorit egyébként mások úgy mesélik, hogy elcsúszott a zuhanyzóban, és betört a feje. Ki tudja? Akárhányszor hallottam, minden alkalommal újabb részletekkel gazdagodott a történet. Viszont szemben a Gardiner Hall folyosóin kísértő halott csajjal, a Szexi Pasik Bandája nagyon is élő és lélegző volt – jobban mondva több, nagyon is élő és lélegző személy összessége.

Több nagyon is *szexi* személyé.

Az utóbbi időben már nagyon ritkán esett meg, hogy egyszerre ugyanazon a helyen tartózkodtak, ami magyarázhatja, miért ment legendaszamba a létezésük. Amikor azonban mégis, akkor hűha! Volt min legettetnie a szemét az ember lányának!

Valószínűleg ennél közelebb soha az életben nem kerülhetek ilyen fantasztikus tökéletességhez – bár a Dermablend alapozóm is közel van hozzá, ami szinte teljesen eltüntette az arcomon húzódó sebhelyet.

Mindnyájan Avery Morgansten lakásában zsúfolódtunk össze. Az ujján csillogó gyűrűbe foglalt kő méretéből ítélve nem kellett már sok, hogy új családneve legyen, és habár igazából nem is ismerem – Teresán kívül tulajdonképpen senkit sem ismerem –, nagyon örültem neki, mert Avery mindig kedves volt velem. Néha szinte a hangját sem lehetett hallani, és nemegyszer megesett, hogy teljesen elmerült a gondolataiban, de abból, ahogyan a vőlegényével, Cameron Hamiltonnal egymásra néztek, bárki azonnal levehette, milyen mélységesen szerelmesek.

Vagy abból, ahogyan Cam most őt nézte. Mintha rajta kívül nem is létezne más nő ezen a világon. Annak ellenére, hogy Cam a kanapén ült, Avery pedig az ölében, a srác szikrázóan kék szeme szinte itta a Teresa poénján nevető Avery látványát.

Ha mindenképpen rangsorolnom kellett volna a Szexi Pasik Bandájának tagjait, azt hiszem, Cam lett volna az elnök. Nem pusztán a kinézete, de a személyisége miatt is. Körülötte soha senkinek nem kellett feszengenie, és senki nem érezte magát kirekesztettnek. Volt benne valami... *melegség*, ami szinte azonnal átragadt mindenkire.

Titkon rémesen irigykedtem Averyre, de ezt persze soha életemben nem vallottam volna be. Alig ismerem, mégis nagyon szerettem volna megkapni, ami az övé – ezt a lélegzetelállítóan jóképű, szexi pasit, aki ugyanakkor annyira jólelkű volt, hogy mellette én is azonnal el tudtam lazulni. Márpedig ez nagyon ritka.

– Még egyet?

Balra fordultam, majd vissza, Jase Winstead hangja felé, és a lélegzetem egy pillanatra kihagyott. Ő homlokegyenest más volt, mint Cam: kimondhatatlanul jóképű, viszont amikor a tekintetem összehatalkozott azokkal a szürke szemekkel, minden voltam, csak laza nem. Barnás bőrével, hosszú, barna hajával és modellekhez illő,

szinte valószerűtlennek ható kinézetével ő lett volna a Szexi Pasik Bandájának alelnöke. Messze ő volt mind közül a legszexibb, és ha akart – mint most is –, tudott egészen hihetetlenül aranyos is lenni, de akkor sem volt annyira laza és elbűvölő, mint Cam. Ezért nem lehetett soha övé a legmagasabb pozíció.

– Nem, jól vagyok – mondtam, és felemeltem a félig teli sörösüveget, amiből a megérkezésem óta kortyolgattam. – De azért kösz.

Jase válaszképpen elmosolyodott, majd átölelte Teresa derekát, aki hátrahajtotta a fejét, neki Jase mellkasának, majd kezét a fiú karjára helyezte. Jase vonásai azonnal ellágyultak.

Na igen, egy egészen kicsit Teresára is irigy voltam.

Nekem még soha nem volt komoly kapcsolatom. A gimiben egyszer sem randiztam. Az arcomon a sebhely akkoriban sokkal élénkebb színű volt, és nem létezett alapozó, amivel elfedhettem volna... Na és a gimiben a srácok és a csajok is különösen kegyetlenek tudnak lenni, ha ennyire látványos testi hibáról van szó. És még ha lett is volna valaki, aki felül tud emelkedni a dolgon, amilyen akkoriban az életem volt, se helyem, se időm nem lett volna egyetlen randira sem, normális együtt járásról nem is beszélve.

Aztán belépett az életembe Jonathan King. A főszuli első évében törin csoporttársak lettünk. Aranyos srác volt, és valami mintha lett is volna közöttünk. Nyilvánvaló okokból persze nem akartam igent mondani neki, amikor randira hívott, de annyira átkozottul kitarító volt, hogy végül beadtam a derekam. Néhány randi után, ahogy a kapcsolatunk egy kicsit mélyülni kezdett, ő – teljesen normális módon – egyik éjjel a kolizobában rám mozdult. Én meg annyira hülye voltam, hogy azt hittem, ha képes felülemelkedni a sebhelyemen, akkor képes lesz felülemelkedni minden másra is.

De persze nagyon nem.

Még csak nem is csókolóztunk, és ezután természetesen többet nem is találkoztunk.

Soha senkinek nem beszéltem sem róla, sem arról a katasztrofális éjszakáról. Gondolni sem akartam többé rá. Soha.

Kivéve persze most, hogy a franc üssön belé.

Ahogy figyeltem a Szexi Pasik Bandájának szexi tagjait, hirtelen rá kellett döbbernem, hogy rémes pasihiányom van, ugyanis... hát, nincs senki az életemben.

– Megvan!

Felkaptam a fejem, és néztem, ahogyan Ollie megkerüli a kanapét, nyomában a csajával, Brittanyvel, aki a fejét ingatta, és olyan drámaian szegezte a plafonra a tekintetét, hogy azt hittem, kifordult a szeme, és mindjárt elájul.

Ollie odalépett a dohányzóasztal elé, majd lehajolt, és láttam, hogy a kezében egy ékszerteknőst tart. Kíváncsian figyeltem, ahogyan a kis állat a lábaival kapálózik. Mi a fene...?

– Addig nem buli a buli, amíg Ollie meg nem jelenik a teknőssel! – jelentette ki Jase, és éreztem, hogy mosolyra húzódik a szám.

Cam felsóhajtott, majd Avery mellett előrébb hajolt.

– Mi a fenét csinálsz Raffaellóval?

– Helyesbíténék! – felelte Ollie, és az asztalra tette a kiskrapekot, aztán egyik kezével a füle mögé fésülte vállig érő, szőke haját. – Ez itt Michelangelo, és az igazat megvallva elég gáz, hogy nem ismered fel a saját teknősödet. Lehet, hogy miattad olyan depis Raffaello.

– Én próbáltam megakadályozni – vágott közbe Brit, és karba fonta a kezét. Ők ketten úgy néztek ki egymás mellett, mint akik éppen most nyerték meg a Tökéletes Szőke Pár nagydíjat. – De tudjátok, milyen...

Mindenki nagyon jól tudta, milyen.

Ollie orvosnak készült – ezen sokan meglepődtek –, de az őrülségei éppen olyan legendások voltak, mint maga a Szexi Pasik Bandája, amiben egyébként Ollie lenne a második alelnök. Egy halom jó pontot szerzett nálam azzal, hogy minden második hétvégén eljött Shepherdstownba csak azért, hogy együtt lehessen a barátnőjével, és azzal is, hogy egy cseppet sem szégyellte a marháskodásait.

– Mint láthatjátok, készítettem neki egy pórázt. – A teknős páncéljára erősített, apró övhöz hasonló izére mutatott.

Cam faarccal nézett rá.

– Ez most komoly?

– Így sétáltatható is. – Azután demonstrálta az elképzelését, és keresztülvezette Michelangelót az asztalon. Nem erről szokott enni Cam és Avery? – Simán legyaláz minden madzagot.

Teknőst sétáltatni? Ez... még gázabb, mint macskát sétáltatni. Nevetni kezdtem.

– Olyan, mintha valami Barbie-játékkészletből szedted volna.

– Ez *dizájner*póráz – felelte Ollie, és megrándult a szája sarka. – Ugyanakkor elismerem, hogy valóban a szupermarket játékosztályáról származik az ötlet.

Teresa zavartan vont össze a szemöldökét.

– Mit kerestél te a játékosztályon?

– Aha – szólalt meg Jase is. – Ugye nem titkoltok előlünk semmit? Brit szeme elkerekedett, Ollie meg csak megvonta a vállát.

– Szeretem nézegetni a játékokat. Sokkal királyabbak, mint a mi kölyökkorunkban.

Ez az ártatlan kijelentés aztán parázs vitát eredményezett azzal kapcsolatban, hogy a mi generációnkat milyen aljas módon fosztották meg a lehetőségtől, hogy ennyire kifinomult és überfasza játékokkal játszassunk, nekem pedig igencsak meg kellett erőltetnem

magam, hogy eszembe jusson egyetlen játékom is. Voltak Barbie-jaim – természetes, hogy voltak –, azonban a háromkerékű bicikli és a társasjátékok helyett nekem selyemszalagok és csillogó koronák jutottak.

Más játékom nem is rémlett.

Amikor pedig a beszélgetés témája a nyári tervekre terelődött, inkább már arra próbáltam koncentrálni, hogy ki hova szeretne elutazni. Cam és Avery a fővárosban lesz, mert Cam bejutott a Washington D. C. United focicsapatba. Habár a Shepherd nem volt különösebben messze Washingtontól, még soha nem jártam a fővárosban. Brit és Ollie ezzel szemben valami lélegzetelállítóan őrült dolgot tervezett: egy héttel a suli vége után felszedelőzködnek, és elutaznak Párizsba, onnan meg bejárják egész Európát. Én még repülőn sem ültem soha, és külföldön sem jártam. Basszus, New Yorkba sem jutottam el! Teresa és Jase azt tervezgette, hogy Jase szüleivel és öccsével lemennek délre, az óceánpartra, és kivesznek egy apartmant jó közel a parthoz. Teresa egész idő alatt csak arról beszélt, milyen klassz lesz a lábát az óceánban áztatni. Persze a tengerparton sem jártam soha, így nem tudhatom, milyen érzés lehet, ha a lábujjaim a homokba mélyednek.

Nagyon hiányzott, hogy kimozduljak végre, és éljem is az életet. Komolyan.

De ezzel egyébként nem is volt semmi baj, mert az én céljaim között nem szerepeltek olyan dolgok, mint keresztül-kasul utazgatni egy másik kontinensen a Szexi Pasimmal. Az én céljaimat a három M-mel lehetett összefoglalni:

Megszerezni a diplomát.

Munkát találni nővérként.

Megoldani, hogy legalább egyvalamit sikeresen végigcsináljak ebben az életben.

Ezek jó célok voltak. Unalmasak, de jók.

– Nagyon csendben vagy ma, Calla.

Önkéntelenül is összereztem, aztán éreztem, hogy forróság árasztja el az arcomat. És mindez csakis Brandon Shiver hangja miatt. Lejjebb engedtem az üveget a két térdem közé, és kényszerítettem magam, hogy válltól lefelé minden izmom ellazuljon. Nem mintha egyetlen pillanatra is elfelejthettem volna, hogy ott ül közvetlenül mellettem, *bal* kéz felől. Hogyan is felejthettem volna el? Csak úgy tettem, mintha ott sem lett volna.

Megnyaltam az ajkam, majd oldalra billentettem a fejem, hogy szőke hajam egy tincse a bal vállamra hulljon, és eltakarja az arcomat.

– Csak jólesik hallgatni a többieket.

Brandon halkan nevetett. Nagyon kellemes nevetése volt. És nagyon szép arca. És szép teste. És nagyon szép segge.

Mert ugye itt volt Brandon is. Sóhaj! Akkorát sóhajtottam, hogy az egész világon hallani lehetett. Brandon ugyanis széles vállával, valamint barna hajával nagyon szoros versenyben volt a Szexi Pasik Bandájának második alelnöki posztjáért.

– Ha Ollie itt van, mindig jó a beszélgetés – jegyezte meg, és az üveg szájának pereme fölött engem nézett. – Várj csak, amíg elkezd beszélni a másik nagy ötletéről! A teknősgörkoriról.

Felnevettem, és éreztem, hogy ellazulok egy kicsit. Brandon örülten jól nézett ki, de közben nagyon kedves pasi is volt, valahol félúton Cam és Jase között.

– Valahogy nem látom magam előtt, ahogy egy teknős görkorizik.

– Ollie eszelős idióta vagy született zseni – felelte Brandon, és másképpen helyezkedett a heverőn. – Az esküdszék ez ügyben még nem döntött.

– Szerintem zseni. – Figyeltem, amint lenyúl, és felnyalábolja a teknőst, majd megkerüli a kanapét, és odalép a nagyon is extravagáns kis terráriumhoz, ahol a zöld kiskrapek a napjait tengette. – Ha jól hallom Brittől, minden tárgyból jelesre vizsgázik. Pedig az orvosi biztosan nem könnyű.

– Igen, de az az igazság, hogy általában a legokosabb emberek a legőrültebbek is. – Aztán elvigyorodott, amikor halkan felnevettem. – Nos, véget ért a következő szemeszter tárgyaiért folytatott hősi küzdelem?

Szélesen elmosolyodtam és bólintottam, azután hanyatt dőltem a hatalmas rattanfotelben. Mivel már csak másfél szemeszterem maradt a nővérdiplomám megszerzéséig, minden tárgy felvétele olyan volt, mintha a pankrátor Hulk Hogannel kellett volna szkanderoznom. Mindenki, aki csak egyszer is hallotta a nevemet, vagy akár hallótávolságban állt tőlem az utóbbi időben, pontosan tudta, hogy egy örökkévalóságba telt, amíg sikerült összeállítanom a tanrendemet. Ekkor még vagy egy hét volt hátra a szemeszter végéig, és majdnem egy teljes hónap ahhoz, hogy lezáruljon a következő szemeszterre szóló hallgatói tanulmányi tanácsadás.

– Aha, végre. Úgy érzem magam, mintha a fél lábamat kellett volna odaadnom, hogy minden tárgyat fel tudjam venni, de végül sikerült. Igaz, hogy valakivel még beszélnem kell majd hétfőn a pénzügyekkel kapcsolatban, de nem hiszem, hogy gond lesz.

Amikor rápillantottam, láttam, hogy a szemöldöke összeszalad.

– És ez tényleg jó így?

– Azt hiszem. – Az igazat megvallva el sem tudtam képzelni, miért ne lenne jó. – Van valami terved a nyárra?

Felvonta egyik széles vállát.

– Mivel nyáron is lesznek előadásaim, még nemigen gondolkoztam rajta.

– Klasszul hangzik.

Horkantott.

Úgy éreztem, most nagyon megy nekem ez a párbeszéd Brandonnel, és már éppen a nyelvemen volt valami nevetségesen *nem* okos megjegyzés, amikor az ajtó felől érkező kopogtatás elterelte a figyelmemet.

Tekintetem követte Ollie-t, aki az ajtóhoz lépett, és úgy nyitotta ki, mintha otthon lenne.

– Mi a helyzet, csinibaba? – hallottam a kérdést, és azonnal felültem, az ujjaim pedig erősebben kezdtek szorítani az üveg nyakát.

Egy alacsony, csinos, barna csaj libbent be az ajtón, ujjai hegyén vörös sheetzes szatyrot lógatva. Rámosolygott Ollie-ra, majd integetett Britnek.

Fogalmam sem volt, hogy hívják.

Jobban mondva szándékosan nem akartam tudni. Az elmúlt két szemeszterben, amióta Brandont ismertem, eszemben sem volt megtanulni azoknak a csajoknak a nevét, akikkel „együtt lógott”, részben, mert annyira sokan voltak, részben pedig, mert elég sűrűn cserelődtek.

Ez a csaj azonban – a csinos kis barna pixifrizurájával és balerinához illő testével – valahogy más volt. Ebben a félévben volt egy közös tárgyuk Brandonnel, és habár már március óta többször is láttam őket együtt, a campuson kívül most először.

Még soha nem találkoztam ezzel a csajjal, ahogyan Brandon többi bejártott nőjével sem. Csak a suliban láttam több alkalommal, és néha egy-egy buliban. Brandon persze teljesen kivonta magát a bulik alól... nos, március óta.

– Itt is van! – mondta, és zöld szeme felcsillant.

Ó, basszus!

Lassan tanulok.

Nagy levegőt vettem, és elmosolyodtam, amint a csaj megkerülte a párokat, majd egyenesen Brandon felé indult, aki azonnal felgyenesedett a kanapén, és szélesre tárta a karját. A csaj hagyta, hogy átölelje, elhelyezkedett a térdén, és két karját Brandon nyaka köré fonta. A sheetzes szatyor Brandon hátához ütődött, a csaj ajka pedig olyan lett, mint egy Brandonre állított célkereső rakéta. És még csak nem is tudtam hibáztatni emiatt.

Csókolózni kezdtek.

Nagy, nedves, mély csók volt – valódi csók. Nem afféle „ó, még az ismerkedési fázisban vagyunk”, és még csak nem is amolyan „éppen csak összejövünk néha”, hanem az az egyértelmű „egy csomószor cseréltünk már testnedveket”-féle csók.

És istenem, csak néztem őket, ahogyan szinte felfalták egymást, és csak akkor kaptam észbe, amikor már én is úgy éreztem, a beteg kukkolás egészen új szintjére léptem. Kényszerítettem magam, hogy elforduljak, és a tekintetem összetalálkozott Teresáéval.

Megértő kifejezés suhant át az arcán, és még közelebb bújtt Jasehhez, mert tudta... ó, istenem, pontosan tudta, hogy fülig bele vagyok zúgva Brandonbe.

– Hoztam neked sajtos peracet – jelentette ki a csaj, amikor levegőt vettek.

Brandon éppen úgy csípte a sajttal töltött peracet, ahogy én a duplakaramellás brownie-t.

– Peracet vett neked? – kérdezte Ollie. – Azonnal meggyűrtüzn!

Brit a szemét forgatta, és átölelte Ollie derekát.

– Téged aztán könnyű lenyűgözni.

Ollie nem bontakozott ki az ölelésből, csak szembefordult vele, és a fejét lehajtva egymáshoz érintette a homlokukat.

– Tudod te, mivel lehet engem lenyűgözni, bébi!

Arra számítottam, hogy Brandon felpattan és hazarohan már a puszta gondolatra is, hogy gyűrűt vegyen egy olyan csajnak, akit csak pár hónapja ismer, de mivel valahogy csak nem akart elém tárulni a csodálatos segge, amint a kijárat felé siet, megint felé fordultam. Tudtam, hogy hülyeséget csinálok, de sajnos úgy tűnik, szeretem, ha fáj.

Brandon ugyanis úgy nézett a csaj szemébe, hogy teljesen el volt veszve benne... és közben látszott rajta, hogy totál elégedett a világgal.

Elfojtottam egy sóhajt.

Aztán felém fordult, és mielőtt megijedhettem volna, amiért rajtakapott, hogy úgy bámulom, mint valami pszichopata, egyébként is vakító mosolya egy kicsit még szélesebbre vált.

– Ugye még nem is találkoztál Tatjánával?

Basszuskulcs, ki a fene akarta tudni, hogy hívják ezt a csajt? Perse, be kellett vallanom, rohadt jó neve volt.

Tatjana megrázta a fejét, majd barna szemének tekintete rám talált.

– Még tényleg nem.

– Ő a barátom, Calla Fritz – mondta Brandon, és egyik kezével Tatjana hátát simogatta. – Az előző szemeszterben együtt jártunk zenére.

Tehát ez vagyok én: Calla Fritz, a Szexi Pasik Bandájának örökös havercsaja. Se több, se kevesebb.

Nagyokat pislogva fojtottam vissza hirtelen feltörő, hülye könyneimet, majd a kezemet Tatjana felé nyújtottam.

– Örülök, hogy megismerhetlek.

És még csak nem is hazudtam. Olyan nagyot.

Hétfőn viszonylag korán eljöttem a koliból, és elindultam az Ikenberry Hall épülete felé, ami egy bazi nagy domb aljában áll. Pont ezt a túrát pont az én seggem soha nem szerette. Még csak május eleje volt, de a hőmérséklet így is 25 fok felett járt, és hiába fogtam össze a hajamat egy hevenyészett kontyba, így is éreztem, hogy nedveség tapasztja ruhámat a testemhez, és idegesítő kis ujjakként simogatja a fejbőrömet.

Hamarosan, még a záróvizsga vége előtt olyan lesz a fejem, mint valami kócbabáé.

Levágtam az Ikenberry mellett elhaladó kis ösvényt, és félve hunyorogtam, amikor kinyitottam az ajtót, majd mielőtt a kis előtetőről egyenesen a fejemre pottyanhatott volna egy bazi nagy pókháló, villámgyorsan beugrottam rajta.

Az épületben hideg levegő kavargott. A fejem tetejére toltam a napszemüvegem, végigsétáltam a folyosón, és beléptem a pénzügyi támogatási irodába.

Megmondtam a nevem, majd a túlhajszoltnak és kimerültnek tűnő középkorú nő mutatta, hogy üljek le.

Mindössze öt perccel később megjelent egy vékony, magas, ősz hajú, de divatos frizurájú nő, és egyenesen hozzám lépett. De nem az

egyik olyan kis nyitott irodába mentünk, amibe a tanácsadók általában be szokták kísélni az embereket, ó nem, mi egyenesen a folyosó legvégére masíroztunk, az egyik rendes, zárható irodába.

Becsukta magunk mögött az ajtót, és az íróasztalához lépett.

– Kérem, foglaljon helyet, Miss Fritz!

Amint leültem, azonnal rám jött a gyomorgörcs.

Még soha nem volt ilyen. Általában azért hívtak be ide, mert kellett nekik valami adat, vagy nem volt aláírva egy papír. Végső soron nem lehet olyan nagyon komoly a dolog. Csak a legfontosabbakra használtam a segélyként kapott pénzt, olyasmikre, amikre nem volt elég a vacak kis pincérnői állásommal keresett fizetésem – különösen azután, hogy kénytelen voltam felmondani, mert sokkal jobban szerettem volna a tanulmányaimra koncentrálni.

A nővérképzés nem volt egy kimondott büfészak.

Lassú mozdulattal tettem le a táskámat a lábam mellé, és közben alaposan végignéztem az asztalon. A névtáblán az Elaine Booth név szerepelt, vagyis hacsak nem valaki másnak adta ki magát, így hívták a velem szemben ülő nőt. Az íróasztalon egy csomó fényképet láttam. Családi képek – fekete-fehérek, utószínezettek és színesek is – csecsemőkorú, korombeli vagy még idősebb emberekről.

Gyorsan elfordultam, mert a mellkasomat szomorúság szorította össze.

– Szóval... miről van szó?

Mrs. Booth ujjait összefonva az egyik mappára tette a kezét.

– A múlt héten értesítettek bennünket a tanulmányi osztályról, hogy a bank visszadobta a következő szemeszter tandíjának a csekkjét.

Pislogtam egyszer, majd még egyszer.

– Tessék?

– Elutasították a csekket – magyarázta, és felpillantott a mappából. Tekintete végigjárta az arcomat, majd amikor összetalálkozott az enyémmel, gyorsan elfordult. – Fedezethiány miatt.

Ez csak tévedés lehetett. Lehetetlen, hogy fedezethiány miatt dobta vissza a bank, mert a csekk olyan megtakarítási számlához tartozott, amit *csakis* a tandíj fizetésére használtam, és amin bőven elég pénz volt a tanulmányaimhoz.

– Biztosan valami tévedés lesz. A számlámon elvileg annyi pénz van, hogy még másfél szemesztert simán fedez.

És még ennél is többet. Azon a számlán ugyanis annyi pénz volt, hogy elég legyen, ha, ne adj' isten, valami hihetetlen vészhelyzet állna elő. Még egypár hónapig túl is élhetek belőle, amíg a diploma megszerzése után sikerül állást találnom, és eldöntöm, hogy pontosan hol akarok majd lakni, amennyiben itt maradok a városban, vagy...

– Felvettük a kapcsolatot a bankkal is, Calla. – Ezúttal a keresztnevemen szólított, és ettől az egész valahogy még rosszabb lett. – Megesik néha, hogy félregépelés vagy hibásan megadott bankszámlaszám miatt van gond a csekkekkel, de most a bank is megerősítette a fedezethiányt.

Nem lehet igaz.

– És mit mondtak, mennyi van még a számlán?

Megrázta a fejét.

– Ez titkos információ, amit nem bocsátottak a rendelkezésünkre, úgyhogy ezzel kapcsolatban személyesen kell beszélnie a bankjával. A jó hír az, hogy mivel mindig idejében fizette a tandíjat, így van némi időnk megtalálni a megoldást. Segíteni fogunk, Calla. – Elhallgatott, majd kinyitotta a mappámat, és miközben lapozgatta, úgy néztem rá, mintha a fenekem a székhez fagyott volna. – Jelenleg is szerepel a rendszerben, mint pénzügyi támogatásért folyamodott

hallgató, így megtehetjük, hogy a támogatást átirányítjuk, és ezzel fedezni tudja a tanulmányait...

A gyomrom pillanatról pillanatra jobban összeszorult. Hirtelen úgy éreztem, már csak akkora, mint egy mandarin, miközben azt hallgattam, hogy emelkedni fog a törlesztőm, hogy folyamodhatok szövetségi tanulmányi támogatásért, és ott van még egy rahedli ösztöndíj is.

De ebben a pillanatban magasról tettem minderre.

Mert képtelen voltam felfogni, hogyan történhetett ez egyáltalán.

Lehetetlen volt, hogy ne legyen pénz a számlán. Nagyon vigyáztam, hogy mit melyik bankszámláról rendezek, és azt mindig csak a tanulmányaimmal kapcsolatos kiadásokra használtam. Még hozzácsatolt hitelkártyát sem aktiváltam soha.

Aztán, miközben figyeltem, amint Mrs. Booth egyik formanyomtatványt húzza elő a másik után az asztala melletti rendezőkből, olyan takarosán és nyugodtan helyezve őket egymásra, mintha csak nem is épp az imént állt volna meg az életem csikorgó kerekkel, leesett, mi történt.

Mintha jeges víz áramlott volna az ereimben, miközben próbáltam levegőt venni – de a torkomon akadt. Lehet, hogy mégsem a bank és az egyetem univerzális elkúrása ez az egész. Lehet, hogy mégis komolyan megtörténik velem.

Ó, istenem!

Volt ugyanis rajtam kívül még valaki, aki elképzelhető, hogy rendelkezett hozzáféréssel a számlához – egy nő, aki gyakorlatilag halott volt számomra, és mint ilyen, soha nem is foglalkoztam vele. De nem tudtam elhinni, hogy képes lenne *ilyesmit* tenni. Az nem lehetséges.

A beszélgetés fennmaradó része ködbe és homályba veszett. Tompa aggyal vettem át a szövetségi tanulmányi támogatások igénylésére

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szolgáló űrlapokat, majd kimentem a légkondicionált folyosóra, onnan pedig a verőfényes májusi reggelbe. Mind a két karom tele volt a papírokkal.

Még mindig volt egy kis időm a záróvizsgám előtt, úgyhogy megkerestem a legközelebbi padot, leültem, és a papírokat a táskámba tömködtem. Aztán remegő kézzel vettem elő a mobilomat, kikeres-tem az otthoni bankom számát, és rányomtam a hívásra.

Öt perccel később már csak ültem a padon, a világ teljesen megszűnt számomra a napszemüvegemen túl. Nem éreztem egyáltalán semmit – és nekem most pontosan erre a gyomromba költöző üres, érzelemmentes állapotra volt szükségem, mert tudtam, hogy ha nem vigyázok, egyik pillanatról a másikra előnt a fehéren izzó, a világot vörös ködbe borító, gyilkos, vágd-szét-a-ribancot fajta düh. És ezt nem engedhettem meg magamnak. Mindenképpen meg kellett őriznem a hidegvéremet. Nem hagyhattam, hogy az érzelmeim irányítsanak, különben...

Nem maradt egy árva vasam sem.

És pontosan tudtam – testem minden sejtje ettől a bizonyosságtól reszketett –, hogy ez még csak a kezdet. A jéghegy csúcsa.